

Sad: Da vi ere komne ind paa at tale om, hvorledes man har opfattet Stillingen, som den er bleven ved, at denne Sag overgik til 2den Behandling, uden at der blev nedfat Udvalg, og da ogsaa mine Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling ere blevene mindede, saa finder jeg Anledning til at udtale, at jeg uopaatvilelig staa fuldstændig paa samme Standpunkt, som jeg da stod paa, og som jeg tillod mig at antyde ved denne Sags 1ste Behandling. Naar jeg ikkedestomindre ikke har fundet mig foranlediget til at stille noget Vædringsforslag i den Retning, som jeg dengang antydede, at jeg ansaa for den rette Løsning af dette Spørgsmaal, ligger det ganske simpelt i den særlige Opfattelse, jeg fik af den Omstændighed, at der ingen Udtalelse forelaa om Nedsættelse af Udvalg i denne Sag. Jeg fik nemlig den bestemte Opfattelse, at baade Forslagsstillerne og tillige dette Things store Flertal ikke ønskede at komme ind paa nogen videre Forhandling om denne Sag hverken med Hensyn til Bederlaget eller med Hensyn til en mulig Nedsættelse af Lovforslagets Fordring, førend Sagen havde gennemgaaet dette Thing og med dette Things Anbefaling, saaledes som den forelaa, var kommet ind i Landsthinget, og man havde set, hvad Udbyttet af Forhandlingen der var blevet. Derfor ansaa jeg det for mit Bedkommende for unyttigt paa dette Stadium af Sagen at foretage Noget, og dette er Grunden, hvorfor jeg, som sagt, ikke har villet stille noget Forslag i den af mig antydede Retning. Jeg opfatter endnu Sagen saaledes, at man ikke let bør ophæve denne Skibsafgift fuldstændig, uden at man maa komme ind paa Overveielser af forskjellige af vore øvrige indirekte Afgifter og i Forbindelse dermed paa Spørgsmaalet om Erstatning for Statens Tab af Indtægter. Men da jeg har den Overbevisning, at vi ved at komme ind paa Spørgsmaalet om Erstatning maaste meget let vilde komme til et Resultat, som ingen af os er tilfreds med, nemlig, at der af den Grund Intet kom ud af den hele Sag, og da det forekommer mig, at man ikke behøvede ved Indrømmelse af en delvis Nedsættelse, som jeg dengang antydede Omsætteligheden af, at komme ind paa dette Spørgsmaal, idet der idetmindste efter min Opfattelse ikke kan være nogen Tvivl om, at vore Finantser godt kunne taale en saadan delvis Nedsættelse, staa jeg i saa Henseende uforandret paa mit Standpunkt. Principalt ønsker jeg altsaa, at man vilde dele denne min Betragtning af Sagen, og mulig kan det ogsaa komme til at ske senere. Som Sagen nu foreligger, har der efter min Opfattelse ikke været Anledning for mig til at søge paa dette Stadium at gjøre mine Anskuelse gjældende.

Berg: Jeg vil kun rette en Misforstaaelse, som jeg selv har gjort mig skyldig i. Den høit-

ærede Minister mente, at jeg maatte have misforstaaet ham i Foraaret, naar jeg nu sølte mig skuffet ved hans Stilling. Jeg tror ikke, at jeg har brugt dette Udtryk; i alt Fald er det ikke nogetigt min Tanke, at jeg har sølt mig skuffet, thi jeg erindrer meget godt hans Udtalelser i Foraaret til os baade i Udvalget og her, og de ere ogsaa gjengivne i Betænkningen fra Foraaret af nogenlunde korrekt. Men man kan dog ikke gentage det Samme til alle Tider. Den Konsekvens vil dog være saa doktrinar, at Sagen selv lader man gaa itykket, medens man trøster sig med sin egen Konsekvens. Jeg har nemlig antaget, at den høitærede Minister ved senere Overveielser af, hvilken Betydning de forandrede Tolbbeholdninger i Lydbfand og Gjennemførelsen deraf fra 1ste Januar 1880 vilde øve for os i mange Retninger, og da navnlig ogsaa i denne, kunde være bleven bragt, netop i Konsekvens af en rigtigere Opfattelse af Sagen selv til enhver Tid, til at forandre sine tidligere Udtalelser. Det var det, jeg havde haabet vilde være foregaaet i den høitærede Ministers Stilling i Tiden fra siden Foraaret til nu. Jeg havde ogsaa haabet, at den høitærede Minister havde forsøgt Underhandlinger med andre Regjeringer, om de vare tilbøjelige til i den Henseende at gjøre Indrømmelser til os, hvis vi gik den Vej her, og jeg havde haabet, at den mellemliggende Tid havde været benyttet dertil, saa at vi i den Henseende altsaa havde haat saa meget større Opfordring til at gaa den Vej, som Lovforslaget foreslaar. I den Henseende er der ikke kommet en eneste Ytring frem fra den høitærede Minister; men jeg vil dog sige, at jeg har havt en vis Grund til at tro, at den høie Regjering i Sommerens Løb havde indledet saadanne Underhandlinger og derved kunde give nogle Oplysninger, og forsaavidt det kunde lykkes os samtidigt at faae nedfat Skibsafgiften i fremmede Haane, i Nabolandenes Haane f. Ex., vilde der være dobbelt vundet for vor Skibsfart, hvis man gik den Vej her. Jeg gjentager, at jeg skal hverken udtale mig om Fremgangsmaaden for Behandlingen her i Thinget eller Spørgsmaalet om Ækvivalent eller Ikke-Ækvivalent, thi jeg vil med Hensyn til det Første ganske følge de høitærede Forslagsstillere. Naar de fremdeles mene, at det er rigtigst, at Lovforslaget gaar under denne Form for Behandlingen til Landsthinget, stemmer jeg baade for Overgangen til 3die Behandling og for den endelige Vedtagelse, naar den Tid kommer. Det skal jeg altsaa ikke udtale mig om; men jeg skal med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som den høitærede Minister berørte, angaaende Ministeriets Stilling til Sagen for otte Aar siden, sige, at ved Udtrykket „paa Rippet til at vedtage“ gif jeg ud fra, at Rigsdagen „vedtager“; det er jo almindelig Sprogbrug. Lage vi en eller anden Lov for os, hedder det jo deri, at Rigsdagen har „vedtaget“ og